

Tepito Adelheid Roosen brengt haar theaterproject naar Mexicaans getto

Op safari door Mexico's afvoerputje

Na Slotermeer en het Utrechtse Ondiep heeft theatermaakster Adelheid Roosen (55) ook een 'wijksafari' gedaan in Tepito, het gevaarlijkste getto van Mexico-Stad.

ALEX TIELEMAN

‘Wij komen nooit in Tepito. Nu kunnen wij hier eindelijk eens draaien,” zegt een cameraman van een commercieel televisiestation, terwijl hij met een stoet journalisten over de chaotische markt van Tepito loopt.

De lokale pers is uitgelopen om de presentatie van Adelheid Roosen wijksafari bij te wonen. Haar welhaast Mexicaanse enthousiasme werkt aanstekelijk bij de nieuwsgierige wijkbewoners die zich rond de Nederlandse en haar team verdringen. De uitgenodigde pers staat er wat onwennig bij.

Roosen kwam bij toeval in Tepito terecht. Door gezamenlijke vrienden werd zij gekoppeld aan de in Mexico bekende acteur Daniel Giménez Cacho, die graag in een achterstandswijk aan de slag wilde gaan met bewoners en acteurs.

Het sloot goed aan bij het concept van de wijksafari's die Roosen eerder organiseerde in Slotermeer (2012) en in de wijk Ondiep in Utrecht (2013). “Het gaat mij erom dat je het harnas van cultuur, religie en sociale klasse uitdoet en elkaar ontmoet,” zegt zij in

Tepito.

Het interactieve theater, zoals Roosen het noemt, bestaat uit wandelingen en scooterritjes door de wijk, die worden afgewisseld met kleine voorstellingen en voordrachten op straat of in huiskamers.

Tepito, pal naast het gerenoveerde historisch centrum, is rauw en staat bekend om de handel in allerhande contrabande en geweld. In mei vorig jaar werden nog twaalf jongeren uit Tepito ontvoerd.

Er brak grote onrust uit in de wijk doordat de politie er aanvankelijk niet in slaagde de zaak op te lossen. Verminkt en in stukken gesneden werden de jongeren maanden later teruggevonden in een massagraf. De moordpartij was het gevolg van onenigheid tussen lokale bendes, weet een drugshandelaar uit de wijk.

Andere koek dan de Nederlandse achterstandswijken, zou je zeggen. Maar Roosen ervoer tijdens de voorbereiding weinig verschil. “Door het werk dat ik al jaren doe in verschillende culturen kijk ik altijd naar de mens achter de mens. Ik rek mijzelf als het ware op van binnen en begrijp door de ontmoeting beter wie ik ben.”

Bang was ze naar eigen zeggen niet in Tepito. Dat is mede te danken aan de gemotoriseerde ordehandhavers van de wijk, die het team en de bezoekers beveiligen. De ‘safarigangers’ wordt voor de zekerheid toch geadviseerd in een rij achter elkaar te blijven lopen. Onderweg stoppen wordt afgeraden.

De verhalen uit het dagelijkse leven – over een jonge lesbische vrouw die door twee mannen werd verminkt en

verkracht en nu vastzit voor de moord op één van hen – zijn indrukwekkend en kruipen onder de huid. Duidelijk wordt dat Tepito één van de afvoerputjes van Mexico is. Maar hoezeer de acteurs ook hun best doen, de immense afstand tussen de bewoners van Tepito en de safarigangers, die in de betere delen van de stad wonen, wordt niet helemaal overbrugd.

Maar het blijft fascinerend om in vreemde huiskamers te verpozen en door de steegjes en langs de marktkraampjes vol illegale dvd's te slenteren. Of geobserveerd te worden door buurtbewoners die net een vuilnisbak leegtrekken, op zoek naar eten.

Achterop de brommer van de zwijgzame beveiligers heb je nog het meest het gevoel opgenomen te zijn in Tepito. Als de deelnemers de metro afdalen, om de safari aan de andere kant van de stad voort te zetten, wachten de mannen op ronkende brommers tot ze echt binnen zijn.

‘Het gaat mij erom dat je het harnas van cultuur, religie en klasse uitdoet’

Links: Adelheid Roosen in Tepito. Rechts: Op straat en in huiskamers worden indrukwekkende verhalen verteld uit het dagelijkse leven.